

der einschmeichelnde ge ä, ge ä in grossen Interwallen etwa $f > h$, oder sacht, gleichsam aufmunternde ge, ge, ge, gjê, gjê, uê, uê, uê. Für einen Augenblick besucht der eine Vogel den Horst, wobei die Jungen g si-g si-g si-g si wimmern. Gleich darauf zeigt sich eins der Jungen am Horstrand, noch weiss in der Färbung aber mit dunkeln Flügeln.

Das kiä des alten war nicht miauend wie der Ruf des Busards sondern hart schreiend. Offenbar hegten die Vögel Verdacht wegen der Reishütte, wo ich mich verbarg. Als ich um 4 U. 15 hervorkroch, war das Weibchen gleich wieder zugegen und rief ihre qú i-qú i-qú i.

Fringilla montifringilla L., bergfinken, som häckfågel i sydligaste Finland.

Av THURE SCHULMAN (Borgå).

På Lökö i Pellinge skärgård SE från Borgå fann jag sömmaren 1924 den 7 juni ett bo av bergfinken. Fyndorten belägen på 60° 14' n. br., — long. 25° 57' E fr. Greenw. — är så vitt jag har mig bekant den sydligaste hittills kända i landet. Till häckningslokal hade fågeln valt en med högstammiga björkar bevuxen backslutning mot söder. Jämte björkar funnos där enstaka granar och talrika enar. Boet var byggt i en grenklyka i en en c. 1 m ovan marken, och liknade till form och utseende ett bofinkbo, men var betydligt större. Dess yttre diameter var 13 cm och höjd 9,5 cm. Själva bogropen var 5,5 cm djup och hade vid randen en diameter av 6,5 cm. I boets vägg, som var ansevärt tjockare än i ett bofinkbo, kunde särskiljas 3 olika lager. Det yttre lagret bestod av grön mossa, skägglav, flisor av enbark jämte lavar från enen. Mellanlagret utgjordes av mossa sammanflätad med talrika torra grässtrån, och boets inre var beklätt med ett c. 1 cm tjockt lager av fruktfjun av Cirsium. Kring bogropens rand fanns en krans av huvudsakligast vita fjädrar.

Då jag upptäckte boet, låg fågeln mycket hårt på äggen; den lät utan att visa tecken till rädsla fotografera sig på en halv meters

avstånd. Ja än mer, jag kunde stryka den med fingret längs ryggen, utan annat resultat än ett nyp i fingret. Ruvningen var påtagligen redan långt framskriden, och den 11 juni funnos också i boet fyra nykläckta ungar och tvänne ägg, vilka jag, då de efter några dagar ännu voro okläckta, tog. Ungarna tillväxte raskt under de första dagarna. Men sedan följde några kalla dygn med regn och emellanåt hagelskurar. En av ungarerna dog sannolikt till följd av den ogynnsamma väderleken; den 17 juni funnos nämligen endast 3 ungar kvar. Allt fortfarande visade modern ingen rädsla. På ett par meters avstånd kunde jag följa med livet vid boet, och jag hoppades att, när ungarerna blivit vuxna, få en fotografi av hela familjen. Men redan den 22 juni flögo de ut, när jag åter uppsökte min observationsplats, och återkommo ej mer. Jag såg dem aldrig senare. Under hela den tid jag följde med sommaridyllens utveckling, varken såg eller hörde jag någonsin hannen. Ensam skötte honan ruvningen och likaså uppfödandet av ungarerna.

De två okläckta äggen mätte i längd, det ena 21 mm, det andra 20,5 mm och i tjocklek vardera 15 mm. Till färgen likna de bofinkägg av den mörkare färgvarianten, men fläckarna äro ej tydliga och skarpa, utan flyta ställvis liksom skyar ut över grundfärgen. Vid utblåsningen visade det sig, att något embryo ej utvecklats i dem. Vitn var alldeles klar och guln endast något grumlig.

I samband med bergfinkens uppträdande som häckfågel i Pellinge må nämnas, att jag den 18 maj senaste vår i en med höga granar bevuxen skogsbacke strax västerom Borgå även iakttog ett par bergfinkar. Något bo kunde jag emellertid trots ivrigt letande ej finna. När jag senare den 29 maj ånyo besökte stället, funnos fåglarna ej mera där. Aldrig förr har jag anträffat bergfinken under maj månad i Borgå omnejd. Men den synnerligen kalla våren fördröjde dem synbarligen här i år, så att paret därute i havsbandet, där snön ännu i början av juni låg kvar på nordsidan av endel holmar, till och med häckade, medan det andra paret i närheten av staden, längre inåt land, av den i slutet av maj för en kort tid inträdande värmen drevs norrut, innan det ännu börjat bygga bo.
